

[Aksel Larsen.]

finder jeg, at det var fuldkommen rimeligt, at jeg stillede mit ændringsforslag til hr. Poul Møllers dagsordensforslag.

Nu hævder man, at man ikke kan nå det på den tid, jeg har talt om, og jeg ved godt, at det er meget vanskeligt. Jeg ved også, at jeg selv har sagt og klargjort, at noget sådant kræver et års forberedelse eller to. Men man må undskylde mig: det ender med, at man mister tålmodigheden. Vi kan ikke blive ved med dette her, vi må have drevet udviklingen videre frem. Derfor vil jeg præcisere, at det, der er det onde, er skattefradragsreglens bibeholdelse; det er den, vi må til livs — og jeg vil tilføje, at naturligvis kan det teknisk, med det dygtige finansministerium og de skatteeksperter, vi har her i folketinget, lade sig gøre, også fra nu af og til december, at afskaffe skattefradragsreglen, regne de nye skatteskalaer ud og afbøde virkningerne af en så hurtig reform. Men jeg erkender, at det er vanskeligt, og jeg har blot villet trække sagen frem, så at enhver blev klar over, at det er her, vi har det onde.

Nu har finansministeren klargjort, at det ikke er ordnet ved at indføre eller forhøje et merindkomstfradrag. Naturligvis ikke, for så kommer stigningen senere, og så kan det blive så meget mere ubehageligt. Jeg vil tilføje for mit eget vedkommende, at yderligere lapperier på den nuværende skattelovgivning, som gør det endnu sværere at nå til en skattereform, skal man vogte sig for. Jeg vil samtidig sige, at de partier, som for et års tid siden sagde, at ganske vist havde de lovet, at lønmodtagerfradraget skulle blive forhøjet, men det ville de alligevel stemme imod, for det skulle vente, til vi fik den store skattereform, de skal ikke komme nu og sige: selv om vi ikke har fået den store skattereform, skal vi alligevel lave et nyt merindkomstfradrag af den slags, vi har haft.

Det er rigtigt, at man kan gøre andet end at røre ved skattefradragsreglen. Man kan røre ved marginals-katten og gøre andre

ting, men der er jo altså det ved det, at det berøver statskassen en hel del penge, og det er et spørgsmål, om den har råd til at undvære disse penge. Det er i hvert fald problemer, der alle må overvejes og overvejes samlet.

I den forbindelse må jeg sige, at jeg er en lille smule forbavset over, at statsministeren i sin programtale turde gå så langt, som han gik. Jeg havde ikke tid til at komme ind på det i går, men nu har jeg jo anledning til at nævne det. Statsministeren sagde:

„Regeringen tilsigter med sine reformforslag en ændring af vor indkomstbeskatning, som medfører, at skatten er betalt samtidig med, at indkomsten tjenes, og falder bort med det samme, hvis indtægten svigter, som fjerner den nuværende urimeligt høje beskatning af indkomststigningen fra det ene år til det andet, som løser sambeskatningsproblemet, og som giver en samlet lettelse i beskatningen for de dårligst stillede og medfører en mærkbar lettelse i indkomstskatten for mellemindkomsterne“.

Jeg tror ikke, staten kan undvære alle de penge. Det var et meget farligt løfte om skattelettelse omtrent til alle mulige, bortset fra at det jo ikke løser sambeskatningsproblemet, at man løser dette for de familier, hvor hustruerne er udearbejdende; man burde dog også tænke på de hjemmeverende og de hjemmearbejdende husmødre, hvis man vil løse problemet. Det er uhyre svært at løse.

Naturligvis, staten kan give sig til at spare. Så kan det være, den kan undvære pengene. Det er dog rigtigt, at man så må komme med konkrete forslag om, hvor der kan spares, og de er ikke kommet fra det konservative folkeparti. Det er formodentlig i øjeblikket brødløst, at jeg nævner militærudgifterne. Jeg siger ikke, at en besparelse på militærudgifterne kan løse alle problemer, men det kunne dog måske hjælpe lidt, så vi ikke fik en så stærk skattestigning. Det er dog som sagt